

Η ΓΑΤΑ ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

λέτο—«Ποιμένα» και «Ωροσκόπιο»—και τὸ «Πλο Γκράτες», ένα γεμάτο χρώμα ήρωο για χωράφια, έκανε τη χορογραφία και την ένωρχήστρωση διαφόρων χορών για το θίασο παραστάσεων μεταλλέων Σαντίλιερ Γουέλς, τον δύο ώρους ήταν μουσικός διευθυντής 16 χρόνια! Στό βιβλίο του «Μιλούδια Χό Ιε., και στην έμφεριδα «Φλυκάροφ» καθώς και διάφορες άλλες ημερησίες, ήρει γραφεί νόστιμες και πολὺ ένθερμωντικές κρυπτικές. Ανάμεσα στις γάτες δώμα του Κονστότα Λαζαρέψ έχει έντελος διαφορετική φήμη είναι πρέδερος σ' υδο γατολέσχος... την «Κένωνκιντ Κίττενς Κλάρμπ» και την «Νιούστερς Κάτς Κλάμπ» ό ίδος έγινε στό σπιτι του πάντε νάτες.

Ηγάτα, διά φίλος τοῦ ἀνθρώπου»,—παλιά θαυμάσια φράση! Μιὰ φράση πού πολλές φορές θὰ θεωραται νά την περιορίσω καὶ νά πω «γάτα», διὰ φίλος τοῦ μουσικούς» γιατί δέν έξρω μουσική ή ἐκτελεστή ἀξιοῦ της φήμης του, πού νά μην είναι ἀφοσιωμένος στὸ κόσμο αὐτὸῦ τῶν ἀλλωρειῶν. Είναι ὅληθει πάπας δὲ Ροσσίνης επειδὴ μιὰ φορά σ' ἔνα ἀνεπιθύμητο ἐπισκόπητον τῆν περιμένην, ἐνδιαύποτος ἐπαίτης ένειο κομμάτι στὸ οἰκύλο του πού τὸ εἶχε φεύγει για την γενεθλία του, καὶ δὲ «Ἐλγκαρ, σε μιὰ ἀπό τις Τάραπαλλαγές Αἰγαίωνας, επειργάψει τὸ οἰκύλο ἐνδις φίλου του, ωστόσο αὐτά είναι διπλὲς ἔξαιρεσίσ.» Αν τὸν συγκρίνουμε μὲ τὴ γάτα δ ὄσκυλος ἔχει παίζει πολὺ μικρότερο ρόλο στην Ιστορία τῆς μουσικής.

Ιστορία της μουσικής.
Είναι σημαντικό ότι οι Αιγύπτιοι δχι μόνο λάτρευαν τις γάτες σαν θεές και—όχιμα σημαντικότερο—σαν θεούς, αλλά είχαν ειδικά διαλογέμενες γάτες πού τραγουδούσαν, και τις είχαν στα σύμπαντα τους για ώμοφριά. Ή ιστορία της μουσικής της Δύσεων θα ήταν διαφορετική αν δεν είχε άνωκαλυθή ίστι από τό έντερο της γάτας μπροστινά νά κατασκευάζωνται χορδές μουσικών όργάνων.

Ευλογραφίες τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰώνω πού παριστάνουν ζῶα νά παιζουν δργανα δρχήστρας, πάντα προτιμούν τη γάτα, σάν τη μόνη Ικανή γιά ένα τόσου δύσκολο ρόδο· και τό τδιο γινόνταν σε δλους τούς αιώνες.

Τό παράξενο είναι πώς πάρα πολὺ λίγοι συνθέτεις χρηματοποίουν τις γάτες ως πηγή εμπειρίωνες. "Οσοι τουλάχιστον έφερα, #ή πρώτη γάτα πού διακρίθηκε στη κλασική μουσική ήσαν τού Σκαρλάτι: με πόλιν καλούσην ένεπνευσε στο συγγραφέα τό θέμα της άθανατης «Φούγκας της γάτας», περπάτωντας απάνω στα πλήκτρα του πιάνου. Είναι ίκανα τολμηροί και δύσκολο θέμα καί από απογειώδης πολιτισμούς τό τελείωτο ξένο του.

“Ενας άλλος Ιταλός συνθέτης γνωστός γιά τη διάρκεια του στις γάτες, ήταν ο Σακίνι, ο εύνοος μενος ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

συνθέτης τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας, πού τὸ μελοδράματικό του στῦλο περιγράφεται ως «χαριτωμένο, κομψό καὶ μετοπωμένο».

Ἐπερπε τὸν ἀνθρώπον τὸν πάντας φέρειν
Ἐπερπε νὰ είναι έτοι, γιατὶ δύως δὲ ίδιος ὄμολο-
γειν δὲν μποροῦν νὰ συνθέσην δὲν τὸν περιστήζουν
πολλάς γάτες καὶ πολλές ἐρωμένες. Δὲν κατοδικάζω
τὴν ἀποφῆ του, ἀλλὰ σὰν συνθέτεις ποὺ εἶμαι, δὲν
μπορῶ νὰ μή δω καὶ τις δυσκολίες ποὺ τὴν συνο-
δεύουν.

Αλλοικόνου δώμας, ποτε δὲν ἀπέθεων τὸ ἀντίκειμον
τῆς ἀγάπης τούτο σε μουσική μορφή παρά μόνο με Ἑμ-
τησο τρόπο: οὐτε ὡς Μόδιχρτ τὸ ἔκανε—πρὸς μεγάλην
μας ἀπώλεια—ἀδόκιμη καὶ στήν παιδική του ἡλικία,
δους συγκῆν αἴφνη στή μεσήν. Ένα κομμάτι για νά πάλει-
ει τὴν ἀνηπιστίν του γάτα.

Μόνο στὸ 19ο αιώνα καὶ στις ήμέρες τῆς συμφωνίκης μουσικῆς ὁ γάτος πήρε τὴν θέσην του. Λέω δὲ γά-

τοι γιατί τὰ περισσότερα μουσικά κομμάτια με θέματις γάτες έχουν γραφεῖ από Ρώσους, καὶ οἱ Ρώσοι πάροις συμβαίνει καὶ στά περισσότερα δυτικά Εθνώθεωρον τη γάτα ἀρσενική. Στη λαογραφία τους ἔκμαζον τις γάτες για τὸ ἐπιχειρηματικό τούς μυαλό καὶ τὴν ἀνδρόπομπει τους.

“Η ποδόνυμαστη δέ” διλες είναι ή σοφή γάτο πού
ἀποβαντίσται στο βούδιν στην εἰσαγωγή μάς σειράς¹
παραμυθίων του. Ο γάτος είναι δεμένος με μάλι χρυσή
ἄλυσίδα σε μάλι βαλανίδιο και περπάτη νόχια μέρα
γύρω της: δεν θυγάτης δεν δεξιά πρός τ’ αριστερά
λέει τραγούδια, δεν πργάνια δινίθετα λέει παραμύ-
θια. Μιας δέπο τις λιτοπτέριες πού είπε δύτος στον Ποθ-
οκίν ήταν η «Ρουσόλαν και Λουστιμέλαι» πού χρησιμεύει
ώς βάσις μιας δημητρας τού Γκλίνικα: δό πρόλογος του Τού-
ποδικίν απόβαντιστηκε δέπο τη Ρίμκου Κορακώφη
στο δρέπο του για δρχήστρα, «Ιλαραμύθι», μιά σύνθεση
πού σεβαρδό δε μπορούσε να τη χαρακτηρίση κανείς.
«Τά παρασιώθη της νότας».

Ο Στραβίνσκυ ἔχει γράψει τρία Νανουρίσματα τῆς Γάτας. Στὴν προτίτλωση του δύος εἶναι νανουρί-

σματα γιά γάτα : έτοι παρουσιάζει τό ζω αυτό σ' ένα παράδεινο παθητικό ρόλο. "να πολὺ πιό πειστικό πορτραίτο γάτας μάς δίνει δ Προκόπειφ στό έργο του «δ Πέτρος και δ Λόκος». Παρ' δύο πού σ' μερικές μεταφράσεις άναφερται ή γάτα ως «αύτή», στό δημοσιευμένο έδω διπόσπασμα γιά κλαρινέτο — πού παριστάνει πρώτη την είσοδο της γάτας και έπειτα τό σκαρφάλωμά της σ' ένα δέντρο—δείχνει πώς είναι ένα μικρό σκανδαλιάρικο όγρο.

◊

"Επειδή στη Ρωσία οι γάτες είναι πάντα δραστικοί γενένος, είναι διασκεδαστικό να διασφέρω διτι στά ρωσικά παιδικά παραμύθια, δ λόκος και ή γάτα βγαίνουν μαζί στον κόσμο, διπλανοί δάλλα εδυχμισμένοι σύντροφοι, και άναφερνται πάντα ως ή Χήρα Λόκαινα και δ Σαμψών δ Γάτος. Ο λόκος, παρ' δύο δέντρη άσπανταστική στη μουσική, έμφανιζεται σ' ένα παλιό μου μπαλέτο—πού τό έγραφα παιδι δάκωμη, και στό δποιο διλα τά ζωα ήταν παρέμνα από τη Ρωσική λαογραφία. «Ο χορός τού γάτου σε στόλι ωσικού χορού, με φηλάς μπότες, τονίζει, έλπιζω, την έκδηλωτική του φύση.

◊

"Όταν έρθουμε στή σύγχρονη Γαλλική Σχολή, γενικά άπογοητεύμαστε· θά περιμενει κανείς τώς ήνας τόσο εδύκητος συνθέτης σαν τὸν Ντεμπουσόν, θά μάς έδινε τη «θηλυκή» δηρ τού Ρωσικού γάτου, φιλένεται διμως πώς τό άπειρυγε αύτό, ίσως γιατί δεν είχε έμπιστοσύνη διτι θά δικανε κάτι καϊδ—δπας και τόσοι ζωγράφοι. «Ακόμη και δ «Ερμί Σατί—πού στη μουσική του, πολ δίκαια, απέδωσαν διλα τά προτερήματα της γάτας—δεν έδωσα τό μουσικό πορτραίτο μιδς γάτας προτιμώντας νά περιοριστή—πράγμα πολ παράδεινο—στά χταπόδια, στίς τσούχτρες κι διλα θαλάσσας ζωά. Είναι δλήθεια πώς δ Ραβέλ μάς έχει δώσει ένα ώρασιο ντουέτο : διδ γάτες στόν κήπο, στό έργο του «Τδ παιδι και τά μάγια» και παρ' δύο πού παραδενεύει, φιλένει διτι έχει γραφτή περισσότερο γιά νά δείξη την ηγανάκτηση τού ένοχλημένου νοικοκύρη παρά γιά νά έξυμνηση τίς έρτευμένες γάτες.

◊

"Ωστόσο γιά τό τελευταίο και πιό άντιπροσωπευτικό παράθειμα μουσικού πορτραίτου της γάτας, χρειάζεται νά γυρίσω στη Ρωσία, στό δέχαστο *pas-de-deux*, γιά διδ γάτες, τού Τσαΐκόφσκου, από τήν τελευταία πράξη της εκοιμισμένης Βασιλοπούλας, πού τό ήχω διευθύνει πολλές φορές. Πολλοι κατηγόρησαν τήν έρμηνεια μου ως υπερβολική, δάλλα αδιοι πρέπει διπωσδήποτε νά άνηκουν στήν πιό σπάνια κατηγορία —στούς μουσικούς πού δεν άγαπον τίς γάτες.

CONSTANT LAMBERT